

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudců JUDr. Jakuba Kroupy a Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse ve věci

žalobce: **D. N.**, narozený „X“,
státní příslušnost Ruská federace,
t. č. bytem „X“,
zastoupený advokátem JUDr. Jiřím Voršílkou,
sídlem Opletalova 1535/4, 110 00 Praha 1,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 10. 2017, č. j. MV-11888-5/SO-2017,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, ze dne 3. 10. 2017, č. j. MV-11888-5/SO-2017, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 30. 11. 2016, č. j. OAM-8058-28/DP-2016, jímž byla zamítnuta jeho žádost a podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a § 37 odst. 2 písm. b) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění účinném do 31. 7. 2018 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neprodloužena platnost jeho povolení k dlouhodobému Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

pobytu, neboť byla zjištěna závažná překážka pobytu cizince na území, která prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu brání.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě uvedl, že na území České republiky pobýval od 1. 12. 2013 na základě víza k pobytu nad 90 dnů, jež mu bylo uděleno za účelem podnikání do 30. 4. 2014. Dne 4. 11. 2014 správní orgány vyhověly jeho žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – účasti na právnické osobě DNA Invest s. r. o., IČO: 24753823, sídlem Krupná 2228/1, 143 00 Praha 4 (dále jen „společnost“), na dobu platnosti od 1. 5. 2014 do 30. 4. 2016.
3. Dne 5. 4. 2016 podal žalobce žádost o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu, jež však byla ze strany správního orgánu I. stupně zamítnuta s odůvodněním, že žalobce se na území České republiky po dobu trvání povolení zdržoval toliko minimálně, z čehož správní orgán dovozoval, že neplnil účel pobytu, pro který mu bylo povolení vydáno. Uvedené rozhodnutí následně potvrdil i žalovaný. Dle žalobce však oba správní orgány dospěly k nesprávnému skutkovému a následně i právnímu závěru, a to přesto, že v řízení zjistily, že jmenovaný prostřednictvím společnosti realizoval na území České republiky developerský projekt – výstavbu a prodej bytů v obci Komořany. Svou argumentaci založily na skutečnosti, že se žalobce v České republice po dobu trvání povolení zdržoval minimálně a jeho účast na realizaci developerského projektu pro naplnění stanoveného účelu pobytu nepostačovala. Přitom, jak vyplývá ze zákonné úpravy, důvodem pro neprodloužení povolení k dlouhodobému pobytu může být pouze nenaplnění účelu, pro který byl udělen, nikoliv pouhá skutečnost, že cizinec svého pobytového oprávnění přímo nevyužívá. V případě žalobce tak tímto účelem není pobyt samotný, ale podnikání prostřednictvím společnosti, v níž je společníkem a jednatelem.
4. Současně je rozhodnutí správních orgánů i v rozporu s ustálenou judikaturou, např. rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 3. 2016, č. j. 7 Azs 322/2015-43, podle níž není doba faktického pobytu účastníka na území České republiky sama o sobě důvodem pro neprodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, tím může být toliko skutkové zjištění, že účastník účel pobytu nenaplní. Pokud je tedy dle názoru žalobce mezi účastníky nesporné, že jeho společnost realizovala rozsáhlý developerský projekt, pak není současně možné učinit závěr, že žalobce jejím prostřednictvím nevykonával podnikatelskou činnost a nerealizoval tedy účel pobytu. Tento rozpor se správní orgány snažily překlenout argumentací, že žalobci nic nebránilo, aby činnost pro společnost vykonával prostřednictvím svých zástupců či zaměstnanců, což nicméně není vždy možné, jelikož v některých úkonech je osobní přítomnost jednatele nenahraditelná. Pro žalobce, který sice skutečně z různých důvodů v České republice nepobýval, tak bylo z hlediska jeho podnikatelské činnosti velmi důležité, že mohl zpět na její území přijet kdykoliv na základě povolení k dlouhodobému pobytu, což také činil. Naopak v důsledku rozhodnutí správních orgánů touto možností již disponovat nebude, což povede i ke snížení aktivity a rozvoje společnosti.

Vyjádření žalovaného k žalobě

5. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a dále na ustálenou judikaturu, dle níž

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

nepostačuje, aby cizinec byl toliko fakticky zapsán v příslušném rejstříku, seznamu či evidenci, ale musí též fakticky plnit účel povolení k dlouhodobému pobytu, v daném případě spojeného s výkonem podnikatelské činnosti. To je ale v případě žalobce jen stěží představitelné, když se jmenovaný po dobu platnosti povolení od 1. 5. 2014 do 30. 4. 2016 zdržoval na území České republiky po dobu méně než 10 dnů, jak dokládají záznamy v jeho cestovním dokladu. V předmětné době rovněž žalobce prokázal pouze jediné jednání s bankou za jeho osobní účasti, žádné další situace, kterých by byl osobně účasten však již neuvedl. Nad rámec uvedeného pak žalovaný doplnil, že s ohledem na minimální dobu setrvání v České republice v průběhu předchozího povolení k dlouhodobému pobytu může žalobce svůj budoucí pobyt realizovat prostřednictvím krátkodobých víz.

Posouzení věci soudem

6. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalobce ani žalovaný nesdělili do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byli ve výzvě výslovně poučeni, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání udělují.
7. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty 30 dnů ode dne od doručení rozhodnutí správního orgánu v posledním stupni, jak stanoví § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. a § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení odůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti přihlédnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky v projednávané věci nebyly zjištěny.
8. Po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
9. Z obsahu spisové dokumentace, kterou soudu předložil žalovaný, byly zjištěny následující podstatné skutečnosti. Dne 5. 4. 2016 podal žalobce u správního orgánu I. stupně žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem účasti v právnické osobě. K žádosti doložil svůj cestovní doklad, z něhož jsou zřejmá data jeho vstupů na území České republiky a výstupů z něj, stejně tak výpis z obchodního rejstříku, dle kterého je jediným společníkem a současně jednatelem shora označené společnosti.
10. Na výzvu správního orgánu I. stupně žalobce v řízení doložil listiny, jež měly prokázat podnikatelskou činnost společnosti – jednalo se zejména o smlouvu o dílo ze dne 23. 5. 2014 na výstavbu „Bytového domu Komořany“ ze strany spol. SYNDYTEX s. r. o. podepsanou za spol. DNA Invest s. r. o. žalobcem, smlouvu o poskytnutí účelového úvěru ze dne 5. 1. 2015 ze strany bankovní instituce Oberbank AG podepsanou za spol. DNA Invest s. r. o. žalobcem, kolaudační souhlas Městské části Praha 12, odboru výstavby, s užíváním uvedené stavby ze dne 27. 11. 2015, smlouvu o zprostředkování prodeje Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

bytových jednotek ve vlastnictví společnosti ze dne 21. 9. 2015 ze strany realitní kanceláře ZBRASLAVSKÁ REALITNÍ s. r. o. podepsanou za spol. DNA Invest s. r. o. S. Y. či daňová přiznání a účetní závěrky.

11. Při výsledku konaném dne 11. 10. 2016 před správním orgánem I. stupně žalobce uvedl, že společnost, v níž je společníkem a jednatelem, se zabývá developerskou činností a financováním nemovitostí. Mezi lety 2013 – 2015 postavila obytný dům v Komořanech, vyjma toho vlastní též pozemek u Třeboně, kde plánuje stavbu hotelu. Žalobce jako společník má na starosti finanční stránku společnosti, jako jednatel pracuje buď v kanceláři, popřípadě jezdí na kontroly staveb objektů ve vlastnictví společnosti, setkává se s dodavateli a realitními makléři, v minulosti byl osobně přítomen uzavření smlouvy o poskytnutí úvěru ze strany Oberbank AG. Uvedené aktivity vyžadují jeho častou přítomnost na území České republiky, jednání probíhají jednou až dvakrát týdně. Po konfrontaci, že žalobce podle svého cestovního dokladu pobýval v České republice na základě povolení k dlouhodobému pobytu méně než 10 dnů, když se v době 6. 1. 2015 (bezprostředně po vydání průkazu o povolení pobytu dne 5. 1. 2015) až 19. 3. 2015 (tj. cca 2 měsíce), 19. 3. 2015 až 5. 9. 2015 (tj. cca 6 měsíců), 7. 9. 2015 až 16. 2. 2016 (tj. cca 5 měsíců) a 16. 2. 2016 až 4. 4. 2016 (tj. cca 2 měsíce) zdržoval mimo její území, jmenovaný uvedl, že se na činnosti společnosti podílel zejména přes zmocněné osoby – finančního poradce S. Y., účetní E. S. či stavebního vedoucího G. Y. –, s nimiž byl ve spojení přes elektronické komunikační prostředky, při důležitých jednáních ale musel být přítomen osobně. V době jeho pobytu mimo Českou republiku se snažil v Ruské federaci vyhledat vhodné investory, rovněž zde pobýval i z rodinných důvodů a částečně vykonával závislou činnost nejprve pro spol. NPO Tyazhpromarmatura, nyní pro spol. AS Tyazhpromarmatura, které se věnuje přibližně 3 až 4 dny měsíčně. Na území České republiky pobývá jeho manželka a nejmladší syn, ostatní děti s bývalou manželkou v Ruské federaci. V budoucnu chce žalobce rozvíjet svou podnikatelskou činnost na území České republiky, pakliže by mu nebylo povolení k dlouhodobému pobytu prodlouženo, musel by ji ukončit, rovněž tak zde chce žít se svou současnou rodinou.
12. Podle § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců nelze dobu platnosti víza k pobytu nad 90 dnů a dobu pobytu na území na toto vízum prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza podle § 37 zákona.
13. Podle § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 14. 8. 2017, ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza.
14. Podle § 44a odst. 3 věty druhé zákona o pobytu cizinců se na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu vztahují obdobně § 35 odst. 2 a 3, § 36 a § 55 odst. 1 a 2 zákona.
15. Podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců ministerstvo dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.
16. Jak vyplývá ze shora citované právní úpravy zákona o pobytu cizinců, příslušné správní Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

orgány mimo jiné neprodlouží dobu platnosti povolení k dlouhodobému pobytu u cizince, pakliže u něj dojde ke zjištění jiných závažných překážek pobytu na území České republiky, než které v dalších případech vymezuje zákon. Co lze považovat za „jiné závažné překážky pobytu“, právní předpis přesně nestanoví, lze však v tomto smyslu odkázat na bohatou judikaturu soudů. Nejvyšší správní soud např. ve svém rozsudku ze dne 18. 10. 2018, č. j. 5 Azs 82/2016-29 (dostupném na www.nssoud.cz), uvedl, že *„vzhledem k tomu, že shora vymezený předmět sporu úzce souvisí s otázkou naplňování účelu povoleného pobytu, Nejvyšší správní soud na úvod pouze pro úplnost připomíná svou dosavadní judikaturu (srovnej např. rozsudky ze dne 27. 12. 2011, č. j. 7 As 82/2011-81, ze dne 19. 1. 2012, č. j. 9 As 80/2011-69, nebo ze dne 28. 5. 2014, č. j. 4 As 165/2013-50, všechny dostupné na www.nssoud.cz), dle které jinou závažnou překážku pobytu ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců představuje i nenaplnění účelu předchozího pobytu, a je tudíž důvodem pro neprodloužení dlouhodobého pobytu dle § 37 odst. 2 písm. b) tohoto zákona, aplikovaného na základě odkazu obsaženého v ustanovení § 44a odst. 3 zákona.“* V tomto smyslu se tedy soud k námitce žalobce zabýval otázkou, zda v daném případě došlo ze strany správních orgánů k prokázání skutkových okolností, jež odůvodňují právní závěr o tom, že žalobce účel uděleného dlouhodobého pobytu nenaplnil, a nelze mu tedy již povolení k pobytu prodloužit.

17. Ze správního spisu i tvrzení žalobce vyplynulo, že dotyčnému bylo uděleno povolení k pobytu za účelem účasti v právnické osobě. Mezi účastníky je přitom nesporné, že žalobce je jediným společníkem a současně i jednatelem společnosti vymezené shora. Protože se však dle zjištění správního orgánu I. stupně jmenovaný po celou dobu trvání pobytového oprávnění od 1. 5. 2014, resp. od vydání průkazu o povolení pobytu dne 5. 1. 2015, do 30. 4. 2016 zdržoval na území České republiky pouze po minimální dobu kratší než 10 dnů (což žalobce v zásadě ani nezpochybňoval), prvoinstanční orgán zkoumal, zda s ohledem na takto omezené období mohl činnost spočívající v účasti na právnické osobě řádným způsobem skutečně vykonávat. Na tomto místě je třeba přisvědčit žalobci, že doba, po kterou cizinec pobývá, resp. nepobývá, na území státu, není sama o sobě důvodem, který by svědčil o nenaplnění účelu pobytu. Na druhou stranu *„[m]ůže však být indicií, která povede správní orgány ke zjišťování, nakolik cizinec skutečně plní účel pobytu, kterým v případě stěžovatele je podnikání, a je tudíž na místě posoudit, zda skutečně vykonával podnikatelskou činnost, nebo zda jeho podnikání v České republice probíhalo pouze formálně – „na papíře“ – bez toho, že by se projevovalo ve vnějším světě. Nestačí mít totiž pouhé formální zapsání do příslušných rejstříků, aniž by podnikatelská činnost byla fakticky na území České republiky vykonávána, neboť by tak došlo k obcházení smyslu a pravidel zákona o pobytu cizinců. Ten stojí na principu, že pobyt cizince na území České republiky musí být odůvodněn, např. dlouhodobým zaměstnáním, podnikáním, studiem, a tyto činnosti musejí být skutečně na území České republiky vykonávány [...]“* (srov. závěry již citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2018, č. j. 5 Azs 82/2016-29).

18. V právě projednávané věci se správní orgány po provedeném dokazování zcela nespokojily pouze se zjištěním délky skutečného pobytu žalobce na území České republiky, nýbrž v řízení dále zkoumaly, zda jmenovaný i přes uvedenou krátkou dobu mohl účel pobytu naplňovat – tedy podílet se na právnické osobě, tuto zastupovat a řídit. Při svém posouzení však shledaly, že žalobce za společnost v rozhodné době osobně jednal toliko při uzavírání smlouvy o úvěru s bankovní institucí Oberbank AG dne 5. 1. 2015, kdy např. další jím doložená smlouva o zprostředkování prodeje bytových jednotek ze dne 21. 9. 2015 již byla

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

za společnost podepsána spolupracovníkem žalobce S. Y. Jiné doklady prokazující osobní účast účastníka na řízení právnické osoby jmenovaný nedoložil a s ohledem na jeho již zmíněný minimální pobyt na území České republiky též nemohl provádět (jak uváděl při svém výslechu) kontroly staveb objektů ve vlastnictví společnosti, setkávání s dodavateli, realitními makléři apod. Ostatně sám žalobce konstatoval, že většina úkonů za společnost je realizována prostřednictvím jím zmocněných subjektů, zejména osobami S. Y., E. S. či G. Y. Ačkoliv ani soud nerozporuje, že běžný chod právnické osoby je možné obstarat pomocí prostředků elektronické komunikace, např. e-mailu, Skypu či telefonu, fakt, že tyto mohou a v daném případě skutečně žalobcem jsou užívány k řízení společnosti zcela mimo území České republiky, kde se jmenovaný takřka nezdržuje, svědčí o náležitém závěru správního orgánu I. stupně, že účel pobytového oprávnění není prakticky naplňován. Tedy nikoliv samotná délka pobytu, ale neplnění důvodů, pro které byl udělen, odůvodňuje rozhodnutí o neprodloužení povolení, a to bez ohledu na to, zda v řešeném případě žalobcova společnost sama o sobě činnost skutečně vyvíjí a jmenovaný se na jejím chodu určitým způsobem podílí – činí-li tak, je tomu však pouze tzv. „na dálku“, bez nutnosti využívat svého pobytového oprávnění přímo na území povolujícího státu.

19. Žalobce tedy neosvědčil, že jeho pobyt v České republice je nezbytný pro zajištění účasti na právnické osobě, v daném případě existuje jiná závažná překážka jeho setrvání na území, a soud proto uzavírá, že rozhodnutí správních orgánů o neprodloužení pobytu bylo učiněno v souladu s § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a § 37 odst. 2 písm. b) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, neboť jmenované dospěly ke správnému skutkovému i právnímu závěru. Uvedenou námitku lze tedy považovat za nedůvodnou, přičemž obdobně jako žalovaný i soud nad rámec posuzovaného konstatuje, že bude-li se žalobce v budoucnu chtít osobně podílet na aktivitách společnosti na území České republiky v obdobném rozsahu jako doposud, může tak činit např. prostřednictvím krátkodobých víz – povolení k dlouhodobému pobytu je však za stávajících okolností zcela nepřiměřeným a nadbytečným institutem.
20. S ohledem na výše uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žádné ze žalobních tvrzení o pochybení žalovaného či správního orgánu I. stupně neshledal důvodným, proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. výrokem I. rozsudku v plném rozsahu zamítl.
21. Současně s tím soud v souladu s § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, a navíc je ani nepožadoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 18. února 2020

Mgr. Václav Trajer, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)